

Kapitola 1. – Pryč ze Strahova

Lara Croft se pomalu probírala. Ležela na dlaždicích poblíž dveří do Eckhardtovy laboratoře, které vypadaly, že se brzy rozsypou na nepopsatelnou masu dřeva a kovu. Zasykla a pootočila hlavou doleva. Na zemi ležel její batoh a podle toho, jak vypadal, si tipla, že neutrpěl žádné velké škody. To ji potěšilo už jen kvůli tomu, že by mohla brzy potřebovat obvazy. Tedy, až si bude zase moct stoupnout.

A to nevypadalo na nijak brzkou dobu. Celé tělo ji bolelo, jako kdyby přes ní několikrát přešel parní válec, hupsnul jí na záda, stepoval na břicho a nakonec se vrátil na děkovačku. *No to bylo ale přirovnání, Croftová!* ušklíbala se a s výrazem člověka, co spolkl grep v pepřové marinádě, se pomalu sunula po zdi vzhůru, dokud nestála. Nohy se jí třásly tak, že by bez opory spadla.

„Dobré“, vydechla spokojeně, jakmile jí chodidla přestala šít. „Takže teď – a sakra,“ zaklela, když si uvědomila tu nepodstatnou drobnost; že si nepamatuje nic od momentu, co se zachytila Spáčovy nohy a přiložila k ní Sanglyph.

Někdo tu má drobnou sklerózu, co?

Ignorovala tu myšlenku, co se jí vetřela do hlavy s výsměšným tónem, a soustředila se na to, co se jí vybavovalo z posledních momentů souboje. Vzpomínky se pomalu začaly vracet. Spáčova tvář, zkroucená agónií. Jak Karel vykřikl – více vztekem, než bolestí, i když bolest by si ten parchant zasloužil více než cokoli jiného. Pokusila se zavřít hlavní dveře, protože doufala, že trochu ztlumí náraz exploze. Bohužel, moc to nepomohlo. Celou místnost zalilo bílé světlo a tlaková vlna s ní praštila o zeď. „A to mě pravděpodobně omráčilo,“ zamumlala.

Dobře. Karel a Spáč by už tedy měli být mrtví. To vyškrtlo z jejího listu problémů většinu položek až na dvě. První: Je Kurtis naživu? Druhá: Jak má do háje vysvětlit policii, co se tu stalo? Vážně, co by asi tak řekli, kdyby přišla na policejní stanici a začala: „Víte, pátrala jsem po tomhle více než pět set let starém chlápku, který byl opravdové Monstrum a zabil všechny ty lidi, ale ne, já neměla to ach-tak-vytoužené potěšení ho zamordovat vlastníma rukama, ne. Poslední žijící příslušník rasy, co jsou napůl andělé a napůl lidé, mu probodil hlavu skrz naskrz, pak jsme se pohádali a najednou začal lítat kolem, řval něco o pitomých smrtelnících...no a pak prostě vybuchl, věřili byste tomu? Takže jsem vlastně nevinná (až na to, že jsem postřílela tak...hm...no, přesně to nevím, desítky strážných, ale to se nepočítá...). Můžu jít?“

Ne, to by nešlo.

--

Slunce prozářilo rozlehlou arénu a paprsky Laru hřály na rozbolavělém těle. Sledovala rudou kaluž na zemi, nebo spíš tu podivnou zbraň, co v ní ležela. Věděla, že patřila Kurtisovi, koneckonců jí pomoci téhle věcičky odzbrojil (a pak jí s ní skoro usekl hlavu) v Louvru. Dotkla se ledového kovu. Tělem jí projelo jakési zachvění, které bylo nejzřetelnější v konečcích prstů. Okamžitě disk zvedla a nebyla vůbec překvapená, když jí jakási síla otočila směrem k temnému průchodu. Lehce se usmála a pomalu vykročila vpřed.

Samozřejmě, mohla o Kurtisovi pochybovat. Koneckonců i jeho vzhled Karel použil. Ale ohledně jeho podání bylo něco špatně, něco prostě nesedělo. I když vzhled měl Nephilim

úplně shodný s Kurtisem, nechoval se stejně. *A nakonec, pomyslela si Lara, jak si její oči navykaly na tmu, to můžu zkusit. Pokud to byl Karel, je pryč. Pokud to byl skutečný člověk...no...bud' je mrtvý, nebo tam na mě někde čeká. Doufám.*

„Kurtisi?“ zavolala a její hlas zněl nervózně. Proklela se za neschopnost udržet své emoce na uzdě.

Neodpověděl, ale když nastražila uši, uslyšela vzdálený zvuk. Jako kdyby někdo lapal po dechu. Okamžitě se dala do běhu a zastavila se až za rohem, kde podle siluety, co se krčila ve stínu, pochopila, že její druhý odhad byl správný. Skutečně tu na ni čekal. I když asi neměl moc na výběr.

Byl bledý, to bylo vidět i v té tmě. Před ním leželo lidské tělo, neoddiskutovatelně mrtvé. To jí ale nezajímalo ani v nejmenším – odkopla ho a klekla si k lovcí démonů a posunula mu ruku, aby lépe viděla na důvod, proč je celý od krve. *Tak ty obvazy budu potřebovat mnohem dříve.*

Otevřel oči a pokusil se o svůj typický úšklebek, který ji skoro dohnal k šílenství v oblasti vodního výzkumu. Tentokrát ale nezabral – byla příliš zaměstnaná prohrabováním se věcmi ve svém batohu. Zvedla hlavu jen tehdy, když k ní chraptivě promluvil.

„No ne, to je ale milé překvapení, že ses zastavila...“

Pousmála se úlevou. „Nemáš zač, pokud to bylo skryté Díky.“ Pak se ale zatvářila znovu vážně. „Když jsem tě viděla, myslela jsem, že jsi mrtvý.“

Povytáhl obočí. „Promiň, že tě zklam, ale ještě se na to nechystám.“

Archeoložka se rozhodla na toto nereagovat a přesunula svou pozornost na mrtvolu. „Kdo to je?“

„Nevím. Nepřišel zrovna přátelsky naladěný, aby si se mnou pokecal o své rodině při šálku čaje a zdvořile se představil-“

„To vždycky tak žvaníš, když ztratíš něco krve?“ protočila oči. „Takže sklapni a dostaň si to tričko z rány, abych mohla zastavit krvácení,“ Ignoroval její sarkastický tón a podíval se jí přímo do očí. Jejich pohledy se setkaly a ona okamžitě věděla, na co se zeptá, ještě než otevřel ústa.

„Eckhardt?“

„Mrtvý. A ty budeš brzo taky, pokud sakra už nesklapneš,“ pohrozila mu.

„Já-„

„Hele, mám ti zafačovat pusou místo té rány, nebo přestaneš mluvit dobrovolně? Řeknu ti všechno, až se odsud dostaneme.“ Jedinou odpovědí jí byl těžký povzdech a pohyb ruky, aby si odstranil látku z rány. Lara tiše hvízdla. „Tak to nechápu, jak takovou věc mohl jakýkoliv člověk přežít,“ zašeptala.

„Snažíš se tím naznačit, že jsem nějaký mimozemšťan?“

„Ne, snažím se ti naznačit, že jsi idiot, protože nedovedeš být zticha ani pět minut!“ zavrčela na něj. „Hotovo. Takže jdeme. Doufám, že budeš moct chodit sám, protože jakmile vyjdeme ven, mám v diáři neodkladnou schůzku s policejními želízky.“

Klekl si a zkoušel, jestli jeho nohy unesou celou zátěž jeho těla. „Na tom dostávání se do průšvihů si dáváš docela záležet, co?“

„Jo, ani tvůj trik se zamknutím mě v té místnosti nefungoval.“

„A to jsem se tak snažil...“

„Sklapni.“

Teď byla řada na něm, aby se ušklíbl ohledně jejího komentáře. „Docela se opakujeme, že?“

„Ne. A sešiju ti tlamu dohromady, pokud nepřestaneš.“

„To bych si nenechal ujít,“ zamumlal, když se konečně dostal na vlastní nohy. Klopýtavě zkusil, jestli může chodit, jenže po pár krocích se zhroutil na zeď. Lara jen vzdychla a podepřela ho. Okamžitě zaprotestoval. „To je dobrý, můžu-“

„Ještě jedna tak blbá věta a fakt seženu jehelníček. Hele, nějaká tvoje hrdost je mi fuk. Pokud máš problém s tím, že ti pomáhá ženská, zkus si představit, že jsem chlap.“ Pak ho popadla za ruku, přehodila si ji přes rameno a pomalu mířili k východu ze Strahovské budovy. A jediné, na co se pak soustředila, byla důsledná ignorace jeho poslední poznámky.

„Tak taková představa fakt nedá moc práce.“